

עאיריט לזשע"ה

לעילוי נשמת ראש משפחתנו היקר הרב מאיר שמואל ב"ר אהרן הכהן כץ זצ"ל הכ"מ

גיליון מס' 36 ♦ ראש השנה

נקודות אור

אתה זוכר מעטשה כולם- הקב"ה זוכר את מעשי הברואים כולם, מראשית הבריאה ועד סופה ולכן זה יהיה ממש אוילי לנסות לספר לו שלא באמת עשיתי מעשה מסוים ומעשה אחר בכלל רק נגררתי אחרי מישוהו אחר, אם לא זו האמת לאמיתה. ולכן אחד הדברים הבסיסיים היא לבוא לפניו יתברך בכנות מלאה ולומר 'חסאתי עווית פשעתי לפניך, אנא ברחמך הרבים סלח לי וקרב אותי אליך בחזרה'

במקום שבעלי תשובה עומדים- עלינו לבוא לפניו יתברך בפשטות, בלי התחממות והתפלפלויות, אלא בפשטות ובתמימות, לומר את המילים הקדושות של התפילה כאילו זה הפעם הראשונה שאני קורא אותם, בלי מחשבות האם התרגשתי, האם אני מתחבר, פשוט תדבר עם בורא עולם והרגש זו כבר מתנה ממנו ית'.

כדלים וכרשים דפקנו דלתוך- ידוע מה שדרש הגאון ר' נפתלי טרופ זצ"ל בליל ראשון של סליחות בהיכלה של ישיבת ראדין על מה שאומרים בסליחות: "כדלים וכרשים דפקנו דלתוך", הרי תחנונים ידבר רש, אז איך כאן העני דופק על הדלת בחזקה? והסביר שישנם שני סוגי עניים. יש עני שיש לו מה לאכול, אלא שהוא רוצה יותר. לשם כך הוא הולך ומתדפק על הדלתות ומבקש צדקה. הדפיקות שלו הן דפיקות חלשות, בדרך ארץ, בנועם. יפתחו- יפתחו, ואם לא- ימשיך בדרכו. סוף סוף, יש לו מה לאכול.

אך יש עני שכבר שלושה ימים לא אכל ולא שתה. הוא רעב וצמא, ומרגיש שעוד רגע הוא עומד להתעלף. כשהוא דופק על הדלת הוא דופק בפראות ובצעקות: "הצילו! הצילו! תפתחו!". לא שייך לדבר אתו על דרך ארץ ודרכי נועם. הוא עומד למות, ולכן הוא צועק בכל כוחו.

כן אנחנו, הגביר ר"ג את קולו. באים בבקשה ותחינה לבורא עולם, ריבוננו של עולם, אנו שרויים ברעב רוחני איום ונורא, אנחנו תועים ביער החיים כבר שנה שלימה, אנחנו כדלים וכרשים שאין לנו כלום, ועל כן, אנו דופקים על שערי הרחמים בכל כוחנו, בכל הלב, וזועקים מנהמת לבנו, ריבוננו של עולם, אם לא תאבה למחול לנו אנחנו מתים, מלפניך מלכנו אל תשיבנו ריקם. וכשזועקים כך, סיים רבי נפתלי את משאו המרטיטי, אכן זוכים שיפתחו שערי הרחמים, ותשמע בת קול ממרומים, סלחתי כדברייך. והיו תלמידי הישיבה מספרים, כי באותה שנה, זכו הדפיקות העצומות שנבעו ממעמקי הלב של בני ראדין על שערי הרחמים לקרוע שחקים, וכולם זכו לשנה טובה.

אם אנחנו מבינים שאילולא עזרת ד', אנחנו אבודים חלילה והוא הסיכוי היחיד שלנו, זה עצמו פותח את שערי הרחמים

הגות שאבעס'

הנה מגיע יום הדין הגדול והנורא, יום בו כולנו, כל באי עולם, נעבור לפניו בבני מרון ובו יכתב דיננו לטובה בס"ד, אבל יום גדול זה הוא גם יום חידוש המלוכה של הקב"ה בעולם ואנחנו אומרים לפניו מלכויות כדי להמליכו עלינו.

אם כן מצד אחד זהו יום מרומם ומרגש, בו אנו מכריזים בקול גדול 'יחי מלכנו האהוב' ומצד שני יום בו נקבע איך תראה השנה הבאה עלינו לטובה, מה שאמור לגרום לכאורה ללחץ ומתח

ובאמת צריך להבין, מדוע יום הדין הוא גם יום ההמלכה של בורא עולם? מה הקשר בין הדין לבין המלכת הקב"ה?

ויותר מזה צריך להבין, איך ביום הזה, בו אנו נידונים על חיינו הרוחניים והגשמיים, כמה יעברו וכמה יבראו, מי יחיה ומי חלילה לא ח"ו, מי ישקט ומי יטרף וכו', קבעו לנו גם להמליך את הקב"ה עלינו, הרי אנחנו כ"כ טרודים ועסוקים בהצלת עצמנו ואיך יש לנו פנאי להתעסק עם המלכה?

אבל אולי יש לנו טעות בכל הגישה לימים קדושים ונעלים אלו

למרבה האסון, הגישה של רבים וטובים מאיתנו, שביום זה יושב המלך האדיר והנורא ודן את כל בריותיו ומחליט מי חלילה יחלה במחלה הנוראה, מי יפגע בתאונת דרכים, מי יסבול מחרדות, מי סתם לא ילך לו בחיים, מי יהיה תקוע בשידוכים, מי השלום-בית שלו לא יהיה משהו, ורק אם אני יצליח לשכנע אותו שאני איש טוב ולהתחנף אליו כמו שצריך, אז יש לי סיכוי להינצל.

ואיך אשכנע אותו? אשתדל להיות יהודי טוב יותר, להתפלל חזק, ללמוד יותר טוב, לדבר פחות לשה"ר.

ואני יכול להוסיף גם משהו שובר שוויון וזה לתרום לכמה קופות צדקה 36 ש"ח כמניין ח"י פעמיים, ואז אני מקווה שאני כבר מסודר....

זה שכל הדברים הללו עוזרים זה וזדאי נכון, שהרי תשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה!

אבל, בגישה הזו, התדר הפנימי שלי והגישה שלי ליחסים ביני לבין בורא עולם, זה 'ביזנעס', אני נותן לו חיזוקים ותרומות והוא בתמורה לא יעשה לי דברים לא נעימים ואפילו יפנק אותי, אבל אין ביננו שום קשר מעבר ל'ביזנעס'.

האם אני אוהב אותו? האם אני מחובר אליו? ומה יקרה אם ח"ו יע יתברך במהלך השנה ש'הדיל' לא הצליח, ואפילו שתרמתי והתחזקתי, הקב"ה עדיין מנסה אותי???

אבל הגישה הזו היא שקר! שקר שהיצר הרע מנסה וגם מצליח לשקר בו את כולנו!

הוא מוכן שתתחזק, תתרום 20 מיליון שקל, אבל שלא תגלה שיש לך אבא אוהב ומתגעגע....

הסיפור האמיתי של ראש השנה הוא סיפור אחר בכלל, הוא סיפור של מלך אדיר ונורא, שרוצה לתת לבנים האהובים שלו את הכי טוב בכל זמן ובכל מצב והוא יודע שהכי טוב זה להיות קרוב לאבא, להיות בארמון של אבא!

ואנחנו באים אליו ביום הגדול והנורא וממליכים אותו ואומרים 'אין לנו מלך אלא אתה', לא משנה מה היה ומה יהיה, אנחנו בניך ואתה אבינו, ואנחנו יודעים בבירור שהכל רק ממך ואתה רוצה עבורנו את הכי טוב, ולכן אנו באים בתחינה אנא אבינו אב הרחמן, למרות שהתרחקנו, משכנו אחריו ונרוצה, תקרב אותנו אליך, תאיר לנו את הדרך, תזכנו לשמוח בחיים בארמון, שלא נטעה ולא נתעה אחרי שטויות.

וכמובן שאנחנו מבקשים מבורא עולם, שיקרב אותנו אליו ברחמים ובחמלה, לא על ידי ייסורים וחללים רעים, אלא בשמחה, שלווה ונחת.

אבל, הסיפור הוא סיפור של קירבה ואהבה בין מלך אדיר וקדוש, שכל העולם מסור בידו, לבין אשתו, שהיא אשתו בכל מצב ותמיד היא אוהב אותה ומחכה לה, ולכן למרות שהוא מלך בטרם כל יציר נברא, הוא מחכה שאנחנו, הקטנים והמבולבלים, שהיצר הרע מבלבל ומסית אותנו כל הזמן, דווקא אנחנו נמליך אותו, כי הוא לא עזב ולא יעזוב אותנו לנצח והוא יושב ומחכה לנו שנשוב אליו בלב שלם ונמליך אותו עלינו

ולכן ביום הזה, מלבד התפילות הקדושות והתקיעות, אנחנו עושים סעודת יו"ט, עם בשר ויין, כי הקב"ה כביכול אומר לנו 'בואו נשב ונסעד ביחד, אני ואתם', כי אני אוהב אתכם ורוצה שתהיו קרובים אלי.

אל תיתן ליצר הרע לבלבל אותך!

זה ורק זה הסיפור האמיתי של ראש השנה! זהו הסיפור האמיתי של הקשר בינינו לבין אבינו האהוב!

כמובן שאני משתדל להיות יהודי טוב יותר, לתת צדקה, להתפלל חזק, ללמוד יותר טוב, לדבר פחות לשה"ר, אבל ממקום שאני מראה שאני רציני בתהליך ובאמת רצוני לעשות רצונך ולא מתוך גישה של ביזנעס.

נכון, יש נסיונות, יש כאבים, יש ייסורים, אבל זה לא אומר ולו לרגע אחד שהקב"ה חלילה שכח אותנו, שהוא כבר לא אוהב אותנו, אלא שלפעמים הנסיונות והכאבים הם טובתנו השלמה והנצחית ואנחנו רוצים פשוט לבוא ביום גדול וקדוש זה לאבינו שבשמים ולומר: זכנו להרגיש "כגמול עלי אימו"- כמו שהגמול כלל לא דואג, אלא משים כל בטחונו על אמו שהיא תדאג לו, כי היא הכי אוהבת אותו והכי דואגת לו ובטוח תעשה מה שהכי טוב בשבילו!

ולכן, העיקר ביום הזה הוא המלכת ד' עלינו ולהיכנס לחסות בצל כנפיו!

ברור, שהיצר הרע יבוא ויטרד אותך, ויספר לך שהמציאות היא לא כזו, הנה תראה איזה עולם משוגע ומלא נסיונות, אבל לפחות בימים גדולים ונעלים אלו, תן לעצמך את המתנה של ידיעת האמת הזו, שזו ורק זו המציאות האמיתית! המציאות היא שיש מלך אדיר ונורא שאוהב ומחכה שרק תבוא ותסכים להניח את ראשך עליו והוא בימינו יחבקך!!!

כתיבה וחינוכה טובה!!!

אחרי כמעט ארבעה עשורים של עבודה בבית החולים יצא דוקטור ג'וש ראוּל לפנסיה. כשנכנס לראשונה לבית החולים הוא היה מתמחה צעיר וחסר ביטחון. בסיום ההתמחות המשיך לעבוד בבית החולים עד שהגיע לתפקיד מנהל המחלקה לטיפול במחלות זיהומיות. כעת, אחרי שנים רבות שבהן טיפל במאות חולים, החליט ג'וש שהגיע הזמן לפרוש ולהעביר את השרביט לבא אחריו.

הגיע יום הפרישה. אחרי שנערכו לג'וש מסיבות פרדה בחוגים שונים בבית החולים, והסתיימו כל הברכות והאיחולים – הגיע הבוקר שבו התעורר ג'וש, ובפעם הראשונה בחייו לא מיהר להגיע לבית החולים. "מה עושים עכשיו?" מצא את עצמו ג'וש חושב לעצמו לא פעם בימים הראשונים אחרי הפרישה. הוא ידע שהזמן שעומד כעת לרשותו הוא הזדמנות גדולה, אך גם אתגר לא פשוט. ג'וש החליט שיתחיל להגשים חלומות שעד כה נדחקו הצידה בגלל העומס בבית החולים. היה ברור לו מייד מה החלום הראשון שיגשים – טיול למרחבים הפראיים בסוואנות של אפריקה.

"שלום לכם... ברוכים הבאים!" קידם טיימור את פניהם של ג'וש ומשפחתו באנגלית מקרטעת. "אני המדריך שלכם לשבוע הקרוב, יהיה פה כיף!" הוא הבטיח. ואכן כך היה. בשמורות טבע שהשתרעו לאורך מאות קילומטרים, נחשף ג'וש לראשונה בחייו למרחבים פראיים ולנופים עוצרי נשימה. הוא נפגש מקרוב עם חייהן של חיות בר אימתניות ומופלאות והתמלא בחוויות חדשות ומרגשות.

באחד הבקרים, כשפתח ג'וש את עיניו, הוא ראה את המדריך טיימור מדבר עם מישהו בשפה שג'וש לא הכיר. כשהבחין טיימור שג'וש התעורר, הוא פנה אליו באנגלית והסביר: "בוקר טוב ג'וש. זה חבר שלי – עאלי. הוא מתגורר באחד הכפרים שבשמורה". כששמע עאלי את שמו, הוא נופף בחביבות לעברו של ג'וש. "עאלי בדיוק סיפר לי שהפילים עזבו אתמול את האגם הצפוני... מה שאומר שככל הנראה נוכל לראות אותם היום!" סיים טיימור בהתרגשות. אף שכבר מתחילת הטיול חיכה ג'וש לפגוש בפילים האפריקנים, הוא לא הצליח להצטרף להתרגשות של טיימור.

ג'וש נעץ מבט בעאלי ופנה אל טיימור באנגלית. "טיימור, שאל את עאלי אם הוא מסכים שאבדוק אותו, הוא נראה ממש לא טוב!" אחרי כמה בדיקות ותחקור קצר שערך ג'וש לעאלי בעזרתו של טיימור, קבע ג'וש בנחרצות. "זאת מלריה, ועוד מקרה חמור יחסית". במקום ללכת לראות את הפילים, ביקש ג'וש מטיימור שהם יתלוו ביחד עם עאלי אל הכפר שלו. ג'וש הרגיש שהוא מוכרח לעזור להם להשתלט על המחלה לפני שיהיה מאוחר מדי."

אחרי נסיעה קצרה בג'יפ הגיעו השלושה אל הכפר. ג'וש לא בזבז זמן והתחיל מייד בסיור כדי להבין מה מצבם של שאר התושבים בכפר. אחרי חמישה בתים שבהם ביקר, ג'וש עצר את הסיור שלו. הוא כבר הבין – המלריה התחילה להתפשט בכפר, ואם לא ינקטו מייד פעולות כדי לעצור אותה, התוצאות עלולות להיות קשות מאוד.

ג'וש ביקש מטיימור שיכנס את כל התושבים במרכז הכפר. באי חשק מופגן הגיעו חלק מהתושבים אל הרחבה הקטנה וחיכו לדבריו של ג'וש. כשסיים טיימור לתרגם את הוראותיו של ג'וש כיצד יש לנהוג כדי לעצור את המחלה – הבעות פניהם של התושבים נותרו חלולות. "אני חושב שזה חסר סיכוי..." פנה טיימור אל ג'וש בייאוש. "הם לא מאמינים שאפשר לעשות משהו!"

ג'וש, שידע לדמיין כיצד ייראה המצב בכפר בעוד שבוע בלבד, התחלחל והשיב: "אם הם רוצים להציל את הכפר, הם חייבים לפעול עכשיו!" הוא קרא לעברו של טיימור. "אפשר לתקן את זה, אפשר להחזיר את המצב לאחור!" טיימור ניסה פעם נוספת לשכנע את התושבים, אך הם נופפו בעצבנות ועדבו את הרחבה הקטנה. ג'וש הרגיש חסר אונים. התושבים הבינו היטב שהם חולים, אבל הם פשוט התייאשו מלהתמודד מול המחלה הנוראה. "אני חייב לגרום להם להאמין שזה אפשרי!" הרהר לעצמו ג'וש. "אבל איך?"

למחרת בבוקר התעורר טיימור מקריאות בהלה שנשמעו ברחבי הכפר. טיימור נכנס לכפר והלך אחרי התושבים שרצו כאחוזי אמוק לעבר הרחבה המרכזית. במרכז הכפר ניצב בניין נמוך שבנו הבריטים לפני שנים. בחזית הבניין היה שעון מחוגים גדול וישן. טיימור הבחין שכולם מצביעים לעבר השעון כשעל פניהם מבט מפוחד. אחרי התבוננות נוספת בשעון הבין טיימור מה הגורם למהומה – מחוגי השעון הסתובבו לאחור. והתושבים היו בטוחים שהוטלה קללה על השעון וחרדו לגורלם.

בדיוק אז הופיע בתחתית הבניין דוקטור ג'וש, שהיה נראה עייף מאוד. הוא סימן לטיימור שיגיע אליו ויתרגם לתושבים את דבריו. "השעון זז לאחור. זו לא קללה אלא סימן טוב!" קבע ג'וש כממתיק סוד. "זה סימן שאפשר לחזור ולתקן, לא חייבים לחיות עם המחלה שהתחילה להתפרץ בכפר". כעת הבין טיימור מה קרה לשעון. הוא הגיב חיוך לעברו של ג'וש, והמשיך לתרגם לתושבים את הכללים כדי להיאבק במלריה.

כעבור פחות משבועיים המצב בכפר השתפר פלאים, וג'וש הרגיש בטוח מספיק כדי לעזוב את המקום. הוא ידע שתפקידו הסתיים בהצלחה וכעת אנשי הכפר יצליחו להתגבר על המלריה. "זהו טיימור, מחר נוכל לעזוב", פנה ג'וש אל טיימור. "בסדר גמור, נצא מחר אחרי הזריחה", השיב טיימור, "רק לפני שנצא, אני חושב שכדאי שתחזיר את השעון לכיוון הנכון"

"ושבת עד ה' אלוקיך". התשובה היא מתנה מיוחדת ונפלאה שבעזרתה אנו יכולים לנו לחזור אחורה ולתקן מעשים שעשינו בעבר. כדי להצליח בכך עלינו להבין ולהאמין בכוחה של התשובה שמאפשרת לנו לחזור להיות "אהוב ונחמד לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם"

וכתוב לחיים טובים כל בני ברייתך

מדוע במודים אנו מבקשים חיים טובים, ואילו בברכות הראשונות 'הסתפקנו במועט' ובקשנו רק חיים, בנוסף, מדוע מזכירים את היותנו "בני ברייתך"? ומה פשרה של "בקשה" בעיצומה של "הודאה"?

"עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו", תפקידו של עם ישראל הוא להפיץ את האמונה בהשגחתו התמידית עלינו. על ידי סיפור נפלאותיו לבני אדם.

כל סעיף בהסכם שנחתם בינינו לבין הקב"ה, נחשב "ברית". כגון שבת, מילה, יחוד השם. אפשר להוסיף לברית, גם את התפקיד של "הודיעו בעמים עלילותיו".

ולפי"ז אפשר לברא באופן נפלא, שבעיצומה של ההודאה על ניסוך שבכל יום עמנו, שכל המתבונן בחייו, יוכל לכתוב ספר עב כרס, על נפלאותיו וטובותיו של הבורא אליו – אנו מנצלים את שעת הכושר הזו, לבקש מהקב"ה כתוב לחיים טובים תן לנו ניסים וטובות, כדי שנוכל להודות ובכך לקיים את הברית.

ובזה מובן מדוע כתוב חיים טובים ולא חיים גרידא. כל בני ברייתך, הינו תן לנו חיים טובים שנוכל לקיים את הברית – לספר את נפלאותיך וטובותיך

הרגשת הלב

נתאר לעצמינו שאנחנו הולכים ברחוב ואנו רואים מכונת לממכר חטיפים, אבל יש במכונה לא רק שתיה ומקופלת, אלא מגוון מעדנים וממתקים טריים ומעוררי תאבון, אנחנו שמאד מאד רוצים לרכוש אחד מהחטיפים הללו מתקרבים למכונה ושואלים את מפעיל המכונה כיצד משלמים, והוא עונה לנו, שאין צורך לשלם, פשוט תגיד למכונה שלום ותתקרב אליה והיא תוציא לך כל מה שתבקש, בלי לשלם ולו שקל אחד.

האם לא היינו כולם רצים אל אותה מכונה כמה פעמים ביום? זהו בדיוק המשל לראש השנה!!

"אם צדקת מה תתן לו" - גם אם היינו צדיקים גדולים, אין לנו באמת מה לתת לבורא עולם שהכל ממנו, אבל בורא עולם לא מבקש מאיתנו שום תשלום, רק דבר אחד 'בואו ילדי היקרים, תתקרבו אלי, לאבא שכל כך מתגעגע אליכם ואני אשפיע עליכם שנה טובה ומתוקה!'

הערות והארות וכן בקשות לקבלת העלון באימייל ניתן לשלוח לעורך זאב כץ
gmail.com@8404494